

титиѣ въ кална и испотрошена варка, която вѣтрѣтъ подхвърляше а дѣждѣтъ изпълняше съ вода. По пѣтя той тегляше отъ гладѣ, втресе го и излѣзе на брѣга премалѣлъ, цѣлъ цѣленичѣкъ въ калѣ, въ облѣкло на работникѣ, съ единѣ доларѣ и единѣ шилингѣ въ джобѣ.

Въ таквоя състояние са еви той у Филаделфия, главни градѣ на колонията, отдѣто послѣ го испратихъ пълномощникѣ тѣхенѣ въ Лондонѣ, представителѣ въ конгреса и председателѣ на Щата.

Той са намѣсти при единѣ книгопечатарѣ по име Кеймарѣ, който токо що бѣ настанилъ една стара развалена пресса и мѣничка една сбирка отъ истрити букви излѣни въ Англия. Благодаренѣ Франклину, който бѣше превъходенѣ работникѣ нищо и никаквата печатница трѣгнѣ твърдѣ добрѣ. Неговѣтъ умѣ и пѣргавина, неговото прекрасно поведение и препорѣчителната му обнаска обѣрихъхъ върху му вниманѣето на губернатора въ Пенсилванія, Вилхелма Кейта. Губернаторѣтъ искаше да го препорѣчи въ мѣстото като печатарѣ. Той писа писмо до франклинова баща, и го убѣждаваше прави-що-прави да са погрижи за нарежданѣето на своя синѣ. Почетенѣ съ одобреніето на губернатора и съ джобѣ пѣленѣ съ доллारे, Франклинѣ смѣи да са яви въ родния си градѣ, по-между своята челядѣ. У дома му го приехъ съ радостѣ и благодарения. Но старийтъ баща не отговори на желанията на Кейта. Нему са виждаше че не е толкозумно да повѣрва човѣкъ на едно младо осѣмнайсетгодишно момче, което бѣше побѣгнѣло